

HELAAS LIJKEN DOUWE EGBERTS EN ZIGGO DE AMSTERDAMSE BEURS AL WEER SNEL TE VERLATEN

(JAB) wil een bod uitbrengen op het koffie- en theebedrijf.

De onderhandelingen lopen nog, maar het eerste bod was met 12,75 euro per aandeel (inclusief dividend) al ruim boven de beurskoers en nog ruimer boven de koers waartegen Douwe Egberts in juli 2012 naar de beurs kwam: het aandeel opende toen op 8 euro.

SPAREN WAS BETER

In de afgelopen tien jaar (sinds 2003) kregen 32 bedrijven een beursnotering (IPO, Initial Public Offering) aan het Damrak. Van die 32 nieuwe aandelen lieten er 22 een negatief rendement zien. Slechts tien leverden beleggers winst op. Gemiddeld was het koersverlies 22 procent in een decennium waarin de AEX per saldo steeg.

De AEX stond eind 2002 op 322,73, nu is dat zo'n 10 procent meer en dan is het dividend dat voor de AEX hoger is dan bij de nieuwkomers nog niet eens meegeteld. De conclusie is hard: beleggers hadden in de afgelopen tien jaar hun geld beter in de bestaande aandelen kunnen steken dan in de nieuwkomers. Het risico dat zij namen door op beursgangen in te schrijven, werd niet beloond. Een risicoloze spaarrekening rendeerde veel beter.

Zelfs bedrijven die recent met een fikse premie op de beurskoers werden overgenomen, zoals Dockwise en Wavin, leveren per saldo een negatief koersrendement op omdat deze aandelen na

Met de enige twee Nederlandse nieuwkomers op het Damrak uit 2012, Douwe Egberts en Ziggo, ging het de eerste maanden na introductie niet slecht op de beurs. De aandelen stegen flink. Helaas lijken beide bedrijven de Amsterdamse beurs al weer snel te verlaten.

Ziggo zag het Amerikaanse Liberty Global een fors belang nemen in het bedrijf. Liberty Global bezit in Nederland al die andere grote kabelaar, UPC, en schaalgrootte is veel waard in deze sector. Een bod op de rest van de aandelen lijkt een kwestie van tijd.

Bij DE Master Blenders 1573, zoals Douwe Egberts officieel heet, is het al zover. Investeerders onder aanvoering van Joh. A. Benckiser

IN MEMORIAM MARGARET THATCHER

door
Jan Maarten
Slagter

Niet slecht voor een eerste werkdag. Ik mocht drie maanden meelopen op de Newyorkse vestiging van het advocatenkantoor waar ik was aangenomen. Locatie: 5th Avenue, boven het beroemde warenhuis Saks, tegenover Rockefeller Center. Het was begin november 1993. Vanaf de 23e verdieping keken we neer op het ijsbaantje dat daar in de winter wordt neergelegd. Ik zat net achter mijn bureautje mijn pennen recht te leggen en de werking van de perforator te onderzoeken, toen mijn baas me riep. Hij wees uit zijn raam naar beneden, waar zich een lange rij had gevormd om Rockefeller Center, voor de ingang van de boekhandel die op de eerste verdieping was gevestigd. "Zie je die mensen daar? Die staan in de rij voor Margaret Thatcher, die haar autobiografie signeert. Zorg ervoor dat je een exemplaar krijgt met een persoonlijke opdracht aan Dries van Agt." De oud-premier was op dat moment ambassadeur van de EG in New York en het kantoor had iets goed te maken bij hem.

Vijf minuten later stond ik achter in de rij. "Hm, niet echt wat ik in mijn hoofd had voor mijn eerste klusje als advocaat", dacht ik, bibberend in mijn nieuwe grijze pak. Bij de ingang hing een bord met een variant op de vermaning die in bussen hangt bij de chauffeur: "Do not address Mrs. Thatcher" (ze was het jaar ervoor tot Barones van Kesteven geslagen, maar dat negeerden de egalitaire Amerikanen). Ik was een man op een missie en dook dus toch naar voren toen ik aan de beurt was. "Excuse me, Mrs Thatcher, could you address it to Mr. Van Agt, the former Dutch prime minister?" De Iron Lady keek me fronzend aan. "Former Dutch prime minister? Isn't that Ruud Lubbers?" "No, no, Mr Lubbers is still our prime minister, Van Agt is his predecessor." En ja, daar ging de vulpen naar de bladzijde. Maar ze keek direct weer op: "Van Agt? Is that with a 'G'?" "Yes, ma'am, it's A - G - T".

Een paar dagen liet mijn baas een fraai handgeschreven kaartje zien van Dries van Agt, waarin hij hem bedankte voor het attente cadeau: een boek van zijn oud-collega en goede vriendin.

Ok, de anekdote zegt niet zoveel over de vrouw die 11 jaar premier van het VK was en in die jaren het eilandrijk weer zelfvertrouwen en een competitieve economie gaf. Maar het verscheiden van de Britse staatsvrouw is de laatste kans die ik heb om hem te delen. Bij deze. RIP.